

Bí mật của nhà “Ngoại Cơm”

Vụ cháy ngôi biệt thự Hoàng Đình vào ngày Mừng Mặt Trời không chỉ làm chôn vùi Thành phố Đà Lạt mà còn gây xôn xao công nhân. Ngay sau khi hỏa hoạn xảy ra, các cơ quan an ninh và thông tin viễn hóa đã nhanh chóng làm nhiệm vụ, ngăn chặn việc phổ biến tin này, nhưng chỉ ngày hôm sau, trong buổi họp báo, tại trung tâm các cơ sở báo địa phương, mọi người đều hay biết về những tin tức khá đay đũa.

Ngôi nhà hai tầng phòng của Tổng Vũ Sơn đã bốc lửa vào lúc nửa đêm Mừng Mặt Trời, cháy cho đến chiều hôm sau, khói vẫn còn âm ỉ bốc lên từ những gì còn lại. Sở Phòng Cháy Chữa Cháy thành phố đã huy động tất cả phương tiện cứu hộ để dập tắt đám cháy, nhưng chính họ đã bị người lạ dấy lên để báo về khu rừng thông bên ngoài và các ngôi nhà chung quanh khi bị cháy lan.

Thời tiết và vết nứt rạn nứt, chập chờn biệt chính xác. Bốn năm trước, Tổng Vũ Sơn đã cho khởi công xây dựng ngôi biệt thự này trên mặt đất thông nhìn xuống Hồ Tuyền Lâm thơ mộng. Việc xây dựng đã kéo dài hai năm mới hoàn tất với những vết nứt hiềm quý đất đai, với những tiến triển xa hoa hơn đời. Các phòng ốc được trang trí với những búp bê mà Biệt thự của Vua Báo Đới trước đây cũng chưa có. Tất cả nay đã thành tro than.

Những thiệt hại nhân mạng cũng rất hãi hùng. Sau cơn tung hoành của lửa khói, khi các nhân viên chữa cháy tiến vào để dập tắt bên trong, họ đã chứng kiến một cảnh tượng ghê rợn như đây vốn là mục tiêu của một trận pháo kích. Quá nhiều xác chết. Xác chết rải rác khắp nơi, những nhũn nhũn là tất cả căn phòng lớn được gọi là “hội trường”, nơi tổ chức những cuộc liên hoan, ca vũ.

Khi hỏa hoạn xảy ra, căn phòng này có khoảng năm người đang tham dự tiệc liên hoan đầu năm. Vợ chồng Tổng Vũ Sơn và người con trai, từng giám đốc một công ty vận chuyển, cũng nằm trong số nạn nhân. Những nạn nhân khác đều là những người có quyền thế và có nhiều triệu đô-la mà ngôn ngữ thì họ gọi là các “đại gia”, không những chỉ ở Đà-Lạt mà còn từ Hà Nội và Sài Gòn lên đây ăn Tết do họ là một gia đình.

Nguyên nhân gây ra vụ hỏa hoạn chưa được biết rõ, nhưng đã có lời đồn về một nghi án đầu nhà vì người ta nghe thấy mùi xăng và tìm thấy vài tang vật đang được phòng giám sát nghiên cứu hình sự phân tích để phanh ra manh mối.

Nhưng thám tử giỏi nhất Hà Nội đã được phái tới Đà Lạt để tăng cường cho Sở Công an thành phố mục đích điều tra. Nhưng càng điều tra người ta càng có thêm nhiều câu hỏi mà không có câu trả lời. Nếu đây là một vụ đầu nhà thì thủ phạm là ai? Làm cách nào họ đã đầu những người biệt thự có nhiều hộ gia đình an ninh mà không bị phát hiện? Ai đã khóa trái các cửa

“hỏi trình” khi nào không một người nào có thể thoát thân? Cuộc điều tra càng trở nên phức tạp khi phòng giám nghiệm khoa học hình sự xác nhận những vết liúu gây cháy là của quân đội và thực phẩm phải là người ở trong quân đội hay đã từng là bộ đội. Và cuối cùng, đúng của của vết đốt nhà táo bạo này là gì?

Nhiều người đã bỏ điều tra, thậm chí. Cuối cùng, sáu tháng sau, công an đã bắt một người không ai ngờ: nhà ngoại cảm Phan Quang Thọ.

Ông Thọ đã nói tình hình khắp nơi năm nay như một người có “ngoại cảm” với cõi âm, có thể nói chuyện được với những linh hồn ở thế giới bên kia, và đã giúp nhiều gia đình tìm được hài cốt người thân bị vùi chôn đâu đó trong cuộc chiến đánh chiếm miền Nam đã qua.

Ngoài 60 những nhà ngoại cảm Phan Quang Thọ trông già hơn tuổi, với mái tóc bạc phơ thòa thớt trên đầu, với cặp kính lão ít khi rời khỏi đôi mắt như trên gương mặt trầm tư mang nhiều nếp nhăn. Ông có thân hình mảnh khảnh và chân đi khập khiễng, nghe nói do một tai nạn lưu thông đã lâu. Ông ít nói và nghe giọng nói giọng người miền Bắc mới vào Nam sau ngày chiến tranh chấm dứt, nhưng ông Thọ cho biết ông là dân “Bắc di cư” năm 1955.

Từ khoảng giữa thập niên 1990, ông Thọ làm việc tại tiệm hớt tóc “Thị Danh” ở khu Ngã Bảy, Sài-gòn. Gọi là “tiệm” nhưng “Thị Danh” chỉ là một cái chái nhỏ trong con đường hẻm nhỏ che bóng vài miếng tôn dĩa vào bức tường một căn phố ba tầng, và có hai ghế cho khách hớt tóc. Người chủ tiệm làm một ghế và ông Thọ một ghế. Ông ta khéo tay và làm việc cẩn thận nên có nhiều khách.

Tiệm hớt tóc là nơi hàng ngày thu nhận nhiều tin tức thú vị, và cũng là nơi phát đi nhiều tin tức, do thực hớt tóc truyền ra, nhưng ông Thọ chỉ nghe nhiều hơn là nói. Ông ta có đôi siêng năng và kín đáo. Không ai biết nhà của ông ở đâu và gia đình ra sao. Khi có người hỏi thăm, ông chỉ nói quỵ quá là siêng đốt thân với một người bạn già cùng cảnh ngộ.

Khi những câu chuyện về các nhà “ngoại cảm” được loan truyền, tiệm hớt tóc “Thị Danh” cũng là nơi thu nhận và phát đi nhiều tin tức nóng hổi, và khác với những người, ông Phan Quang Thọ có vẻ quan tâm và hỏi han tìm hiểu.

Vài tháng sau, ông Thọ bỏ nghề hớt tóc và không còn xuất hiện ở khu Ngã Bảy. Bỏ nghề đi một thời gian khá lâu, khi những người thợ hớt tóc lui tới tiệm “Thị Danh” không còn nhắc đến ông thì có tin ông đã trở thành một nhà “ngoại cảm” sau khi tiếp thu một phép lạ khi ông có thể nói chuyện với những linh hồn và đã giúp tìm được nhiều hài cốt của những người chết trên chiến trường miền Nam trước đây. Nhưng vẻ này đã được những người thu thập trên báo chí với tên tuổi và đầy đủ chi tiết của từng vụ, kèm theo hình ảnh.

Đây là những chuyện có thể mà những người chúng ta không thể nghi ngờ và khoa học cũng không thể giải thích. Có những cán bộ miền Bắc vào chốt một xác trên rừng núi miền Nam hơn ba mươi năm trước đã được ông Phan Quang Thọ tìm ra hài cốt và được gia đình xác nhận đúng là thân nhân của họ sau khi thực nghiệm DNA.

Ngày đến giờ lãnh đạo Đảng Cộng sản và nhà nước, những con người theo chủ nghĩa vô thần,

những kẻ gọi tôn giáo là thu c phi n và xem bói toán, th cúng là đ đoan l a g t, cũng không th bác b nh ng chuy n s c mùi mê tín này và h tr nên hoang mang, s hãi, vì bi t đầu v i kh năng nói chuy n đ c v i nh ng ng i c i âm, các nhà “ngo i c m” ch ng có th tung ra nh ng câu chuy n tác h i liên quan đ n nh ng lãnh t đã qua đ i nh H Chí Minh, Tr ng Chinh, Lê Du n, Ph m Văn Đ ng...

T ng Vũ Sơn cũng là m t ng i quan tâm đ n nh ng câu chuy n “ngo i c m”. Tuy đã v h u, ông t ng cũng còn nhi u nh h ng trong đ ng và quân đ i, do nh ng vai trò quan tr ng trong quá kh c a ông và các ch c v l n hi n nay c a m y ng i con. Tr c h t, ông ta là m t k vô th n và tin r ng con ng i khi “ch t là h t”, không có linh h n mà cũng ch ng có thiên đàng hay đ a ng c. Nh ng ông cũng không th đ a vào l p lu n nào đ b o r ng nh ng câu chuy n v “ngo i c m” nh đ c thu t l i là b a đ t hay l a g t. Ông ta mu n đích thân tìm hi u, nên khi đ c tin ông Phan Quang Th đang có m t Đ à-l t vào nh ng ngày cu i năm đ giúp tìm hài c t trong vùng cao nguyên, T ng Vũ Sơn đã m i ông ta t i nhà đ đàm đ o và tr c nghi m v nh ng kh năng huy n bí c a nhà “ngo i c m”.

Qua vài l n g p g , T ng Vũ Sơn đã kinh ng c khi ch ng ki n t n m t ông Th nói chuy n v i linh h n c a vài ng i thân c a v ch ng ông t ng và đã phát hi n nh ng chi ti t mà ng i ngoài không th bi t.

T ng Vũ Sơn đã theo đ ng t năm 17 tu i, khi đang làm công cho m t đ n đi n trà Di-linh, t ng vào tù ra khám, đã tr i qua nhi u gian kh , đã đ ng đ u v i nhi u hi m nguy, đã nhúng tay vào nhi u t i ác, nh ng đây là l n đ u tiên ông ta c m th y tinh th n b lung lay d d i và s hãi nh đang ph i đ i đ u v i m t k thù vô hình. Nhà “ngo i c m” Phan Quang Th , qua nh ng h n ma, đã bi t nhi u đ i u liên h đ n quá kh c a v ch ng ông. Nh ng con ng i v i cái b ngoài t m th ng vô h i này là ai, do đâu mà có nh ng quy n năng huy n bí nh v y?

Bà v T ng Vũ Sơn càng s hãi h n khi ông Th ti p xúc v i linh h n c a m t ng i đàn bà mà ông ta nói là ng i đã c u bà t ng khi còn nh trong tr n đói năm 1945 i mi n B c mà cho đ n nay linh h n ng i này ch a siêu thoát và v n l n khu t quanh đây.

Qu th t, năm y bà t ng là m t cô bé m i tu i đã đ c m t bà ch đi n S n Tây đem v c u s ng trong lúc đang n m ch ch t bên l đ ng i ngo i ô Hà-n i vì đã không có gì ăn h n m t tu n l . Bà đã tr thành con nuôi c a bà đi n ch , và đã tr n ng i c u mình b ng cách đ u t ng i y trong cu c “c i cách ru ng đ t” năm 1956 i mi n B c. Khi y bà đã là m t thi u n xinh đ p và sau đó không lâu đ c đ ng xây đ ng k t hôn v i T ng Vũ Sơn, lúc đó còn mang quân hàm đ i tá..

Câu chuy n này t ng đã chôn vùi trong màn đêm sâu th m c a quá kh nay đ c nhà “ngo i c m” Phan Quang Th làm s ng l i khi n m y đêm liên ti p bà t ng không th ng yên, mà h ch p m t ch th y toàn ác m ng.

T ng Vũ Sơn ngoài m t t ra tr ng v ng Phan Quang Th và m i ông t i trong m t căn phòng c a bi t th H ng Đ ng đ đ c thù ti p, nh ng trong thâm tâm ông ta mu n s ng g n đ có đ i u ki n th thách thêm và tìm hi u lý l ch c a nhà “ngo i c m”.

Nhưng, với họ họ ngày Mừng Mốt Tết đã xảy ra bất ngờ và sau đó Phan Quang Thọ đã bị nhốt trong phòng Đà-Lát. Đó là một trong những lý do khiến ông ta bị nghi ngờ, bị truy nã, và bị bắt.

Ngồi đi đi lại lại với hai điếu tra viên một lúc nh nhó thép nguôi đi y đũa, Phan Quang Thọ không tỏ ra chút nao núng, sợ hãi. Ông ta ngồi thẳng lưng, chấp hai bàn tay đặt lên một chiếc bàn nhỏ trong phòng lấy cung, một nhìn thẳng vào một hai điếu tra viên và nói với giọng vẻ đã nghe:

- Đấy khi một thời gian của các ông, và các ông cũng không phải nhọc lòng nâng tay trên thân thể già nua, gầy còm này để cho mọi người nhìn thấy. Tôi hiểu rõ tất cả tôi và cũng biết rõ họ muốn gì dành cho tôi, và tôi sẽ nói tất cả sự thật. Vâng, tất cả sự thật, dù các ông có muốn nghe hay không, nhưng tôi muốn nói chuyện với ai đó cao hơn các ông một chút.

Hai viên công an, một người cao gầy và rảnh hồ, một người to béo và một người, nhưng cả hai điếu tra viên một người ngồi đi. Hai người điếu tra, đáng tuổi con của Phan Quang Thọ. Sau một phút nghẹn ngào, người cao gầy gọi người:

- Anh muốn nói chuyện với ai?
- Thứ điếu tra viên người Việt Nam Sát Nhân Dân.

Người to béo xô bàn điếu tra đi, đôi mắt nhìn người muốt ra ngoài, tát mạnh vào một Phan Quang Thọ một cái và quát:

- Láo! Thằng này, mày là ai mà đòi nói chuyện với viên người Việt Nam Sát Nhân Dân?

Phan Quang Thọ đưa tay quẹt giọt máu vãi ra trên khoé môi, bình tĩnh nói:

- Tôi chỉ là “thằng dân”, chúng là ai cả. Nhưng không phải là các ông biết “nhân dân làm chủ”, và các ông chỉ là tôi thôi à? Các ông được gì khi đánh đập “thằng dân” này? Lẽ thân này chết đi thì các ông được gì? Nhưng điếu tra mà tôi đang muốn nói hi vọng cho các ông quý hơn cái thân già này nhiều.

Hai viên công an gọi người muốt ăn uống xong nhà “ngoại cảnh” nhưng đành nén giận, người yên nghe tiếp:

- Hơn nữa, các ông điếu tra những gì các ông làm trong Sở Công an này mà bên ngoài không biết. Không cái gì còn có thể che giấu trong thời đại toàn cầu hoá và thông tin điếu tra ngày nay. Trừ sau gì thì tôi cũng chết: bị xử bắn, bị thiêu trong nhà giam, hay tất cả trong khi bị tra tấn. Nhưng cả lãnh đạo của các ông cần biết nhiều sự thật trước khi tôi chết. Và các ông sẽ phải chịu trách nhiệm nếu tôi chết trước khi họ biết sự thật.

Anh công an cao gầy văng tay, xô ghế điếu tra lên, bước ra ngoài, gọi người điếu tra Phan Quang Thọ trở về phòng giam.

Nếu với được trình lên Viên Kiểm Sát Nhân Dân vì đây là một vụ án quan trọng đang được các cấp lãnh đạo điếu tra theo dõi. Sau khi được hỏi và nghe báo cáo, viên người Việt Nam Sát Nhân Dân đã đích thân nghiên cứu và gọi quy. Tất cả ngày với cả một điếu tra cái quan công tử tử cao của nhà nước, ông ta chấp gặp một vụ nào phức tạp như thế này. Thế thì, khi mà quy làm luật và thi hành luật điếu tra nằm trong tay điếu tra thì vai trò của “Viên Kiểm Sát Nhân Dân”

không có gì ngạc nhiên lắm. Nó có thể biến mất nhà báo dám viết sự thật thành mất tên gián điệp, hay mất kẻ phản động, âm mưu lật đổ nhà nước xã hội chủ nghĩa và lãnh án hai mươi năm tù. Nó có thể mất trong một động viên thâm nhập công quan hàng tuần, hay giam giữ một người năm này qua năm khác mà không cần đưa ra tòa xét xử... Mọi biện pháp đã được làm sẵn trong phiên tòa, tất cả chỉ là những trò hề thật. Nhưng, tên Phan Quang Thọ này là ai? Do đâu hắn có những quyên năng huyền bí đáng sợ như vậy? Vì lý do gì hắn đã đến nhà Tổng Công Vụ Sơn và mật đích gặp chủ tịch hội đồng quản lý, và đang còn nắm giữ những bí mật gì?

Theo báo cáo của công an, Phan Quang Thọ đã trở thành nhà “ngoại cộng” sau một cơn bệnh nặng, và nói rằng trong một ngày hôn mê hắn đã được một vị thần ban truyền cho quyên năng “ngoại cộng”. Công an cũng xác nhận những việc của nhà “ngoại cộng” Phan Quang Thọ đã làm, nhưng tìm ra những hạn chế bất lợi và nói chuyện với các linh hồn ngoài cõi âm, là có thể chắc không phải tin đồn nhảm.

Tất cả học thuyết Mác-Lê-nin, duy vật biện chứng, tư tưởng Hồ Chí Minh, chuyên chính vô sản... đều không giúp được gì trong vụ này. Và trong lúc Viên Kiểm Sát Nhân Dân đang lúng túng thì trên mạng diễn ra xuất hiện một bài “thông tin” của Phan Quang Thọ gửi gửi lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam với nội dung như sau:

“Thưa các ông lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam,

Tôi là Phan Quang Thọ, đang bị giam giữ vì về đến nhà Tổng Công Vụ Sơn. Nhưng tôi đã nói với công an ngay trong ngày đầu chấp pháp, tôi cần gặp các ông để nói những sự thật liên quan đến vụ án, những hạn chế nay các ông vẫn im lặng, trong lúc tôi tiếp tục bị tra khảo với đòn thù mà thân già yếu của tôi không thể chịu được lâu. Vì thế tôi phải gửi thông tin này để nói lên những sự thật mà các ông biết nhưng không nói khi tôi chết.

Tên do cha mẹ đặt cho tôi lúc sinh ra là Nguyễn Văn Minh chứ không phải Phan Quang Thọ. Quê Huy Sơn Tùng Thiện, Tỉnh Sơn Tây, Bắc Việt. Vì thay đổi tên tôi sẽ nói thêm sau.

Khi chính thức chấp hành cách ruộng đất được Đảng Cộng Sản phát động mà Bắc thì tôi mới lên mười, những việc còn nhớ nhớ những gì đã xảy ra với bà nội tôi, một người đàn bà hiền hậu và đạo đức. Bà tôi chỉ có một mẹ ruột, bà cay đắng lắm, và năm 1956 đã bị đưa ra vì đi đưa cha, và người đi đưa ra là Nguyễn Thọ Yên, người con nuôi mà bà tôi đã cứu khi nó đói mẹ mất năm trước. Bây giờ, do sự xúi giục của cán bộ về cách ruộng đất, Thọ Yên kể lại bà tôi là đứa cha gian ác, bắt nó lao động khổ nhọc năm không tròn năm. Bà tôi chỉ khóc và nói rằng bà thương nó như con ruột, nó có phải bà chăm lo vất vả và làm công việc đáng thì cũng như con cháu khác trong nhà, đâu có ai lãnh nhục. Nó chỉ vào mẹ mà nói: ‘Mày đâu có phải là mẹ tao mà bắt tao lao động không công? Mẹ tao đã chết trong trại đói năm nay trong lúc bà đưa cha chúng mày tha lúa gạo cứu trong kho. Mày là con đứa cha gian tham, mày cho tao ăn cho khi chết đói để đem về bắt tao làm nô lệ, chứ có nhân đức gì đâu!’. Sau màn đưa ra dã man, bà nội tôi bắt đưa lên núi, như trong một cái cối xay gạo, bắt đói cho đến chết. Hai ông chú tôi theo cách mạng từ ngày đầu kháng chiến nay trở về làng trở thành cán bộ nhà nước cũng không dám làm gì để cứu mẹ. Mẹ tôi đã đưa đứa con người xuống hố nòi loài dã thú. Con thú mà thây mẹ nó gặp nó cũng không thể động yên.

Cái chết thê thảm của bà tôi cùng với màn đui mù man rợ đã nhuộm đen tâm hồn tôi trong trường của tôi và đã không bao giờ mờ nhạt khi tôi khôn lớn. Năm 20 tuổi, tôi bị gọi đi nghĩa vụ và đi vào giới phóng mã nam. Trên đường mòn Trường Sơn tôi đã biết thế nào là đi lạc giữa rừng gian. Đi mất cả năm vì bị nhốt, rớt rớt, bom trỉ thối m...

Tôi là một trong những người sống sót trong đui mù và đi chôn đui mù trên đui mù Nam trong hơn 5 năm, đã tham dự nhiều trận đánh ác liệt, kể cả trận Tết Mậu Thân ở Huế và trận đui mù công mùa hè năm 1972. Trận nào cũng thua và cũng chết quá nhiều. Những người chết bị bỏ lại chôn đui mù hay chôn lấp với vĩa chung một hố trước khi đui mù rút lui. Con người không có giá trị gì hơn là những công cụ của các ông. Các ông không cần biết tôi đi sống của chúng tôi, tình cảm của chúng tôi, tâm trí chúng tôi, gia đình chúng tôi. Chúng tôi chỉ là những sinh vật biết cầm súng đi vào chết chết, theo lệnh của những lãnh đạo vô cảm, sau khi đã gây ra bao tội ác với đui mù đang sống an bình ở miền Nam.

Tôi đã nuôi trong đui mù ý định bỏ hàng ngũ sau trận đánh đui mù tiên những không có cách nào cho đui mù trốn cùng tôi ở An Lộc năm 1972. Tôi đã biết thế nào là sống, và bị bỏ lại trước khi đui mù rút lui. Sống tôi sống sót sống thì tôi những tin tức biết tôi, người trung đội trưởng đã cho tôi một phát súng ân huệ vào ngực, những viên đui mù không trúng tim và tôi đã đui mù những người mà các ông gọi là “ngụy quân hung ác” của sống sau ba tháng nằm trong bệnh viện của họ, đui mù họ tình cảm của và đui mù không phân biệt đui mù tình đui mù bào.

Tôi đã làm việc của đui mù miền Nam. Với một cái chân què, tôi cũng kiếm được một nghề sinh nhai những thì, đui mù sống no trong đó. Tôi lấy vợ và có con. Tháng 3 năm 1975, vợ và đi con duy nhất của tôi đã chết cùng với hàng ngàn người dân vô tội khác do chiến tích của cùng của Quân đội Nhân dân của các ông mà có thể tôi đã phải phải. Khi các ông chiếm đui mù miền Nam, tôi đã phải rời đi thay họ đui mù tên vì sống các ông trở thù.

Tôi là con vật khốn nạn đã bị các ông, nhân danh một chết nghĩa vụ vô vọng điên rồ, của phải đui mù của họ đi đui mù sống những một con người bình thường, khiêm tốn nhút. Các ông đã nhân danh công bằng xã hội để giết hàng triệu người vô tội, trong đó có bà nội tôi, đui mù nên một xã hội còn biết công và tội phải phải trăm ngàn lần khi trước. Bà nội tôi đã bị các ông giết chết một cách nhảm nhí đau đui mù vì làm chết một tu ru. Bây giờ nếu đem tội của tài sản ru những vợ của bà nội tôi họ lấy đui mù sau bao năm làm ăn của kiếm cũng không đui mù làm cái của tiêu trong ngôi biết thế nguy của kẻ đã đui mù ra đui mù đui mù bà tôi. Bên ngoài những ngôi biết thế như vậy, hàng triệu dân nghèo sinh sống vật vật, bị đối bị a no.

Đó là lý do tôi đã phải đi ngôi nhà tội ác lấy và trường phải những con ác quỷ dành quyền đui mù chí tôn đang ngự trị trên xã hội vô luân này. Còn vì sao tôi đã trở thành một nhà “ngoại cộng”? Đó là phải những đui mù dùng để thi hành bản án của tôi. Tại sao tôi biết về trí để tìm hài cốt của các đui mù cũ? Trong thế gian còn bị các ông dùng làm công cụ để đánh chiếm miền Nam, tôi đã kín đáo viết nhật ký và ghi lại, khi có thể, những đui mù chôn các người bị bỏ đã bị xác trong Nam. Như đó sau này tôi đã giúp gia đình họ tìm đui mù của mình những tàn của người thân, và tôi trở thành nhà “ngoại cộng” có thể tiếp xúc với những họ ma quỷ bên kia. Và các ông, những con người không tin có linh hồn, họ oáng thế những đui mù, bây giờ cũng run sợ!

Một cái một nạn đã rời xuống, những nhân danh cao cả đã không còn là bùa người đi lại a gút

đi về ai. Nhân dân không còn sợ gông cùm và nhà tù của các ông. Họ đang đứng lên đòi quyền được sống như những người Con Người, trong đó có những người thu hút họ thì không liên hệ gì tới “nguyên quân, nguyên quy” và có cả những người là đảng viên, cán bộ.

Ngày đó tôi đi của các ông không còn xa.”

Công an đã dùng mọi phương pháp để tìm biết làm cách nào Phan Quang Thọ tức Nguyễn Văn Minh đã có thể vượt và phá biệt ngục “thực ngục” khi đang bị giam trong nhà tù, nhưng không thể chắc chắn rằng ông ta, dù có những cái răng đã cùng với máu chảy ra khi bị tra khảo.

Một tuần sau, Sở Công an loan tin Phan Quang Thọ tức Nguyễn Văn Minh đã chết trong tù vì chứng đau tim.

Nhà “ngoại cảnh” đã đem theo bí mật xuống đất.

Sơn Tùng

(Viết để dâng lên hàng linh Bà Ngoại kính yêu)

